

V sanjoteki

Vsako leto bolj ga je motilo to transgalaktično liberalno sranje. Stal je pred vhodom v sanjoteko, na katerem je bilo v 97 transgalaktično priznanih pisavah napisano, da to je. Brez latinice. In brez transgalščine. So že spet spremenili katerega od frdamanih 951.098 transgalskih predpisov ali dodali novega? Iz rokava je izvlekel pamtel, se prepričal, da na področju predpisov v zadnjih sedemindvajsetih minutah res ni bilo nič novega, poskeniral pisave na vratih in samemu sebi potrdil, da je prav prišel, sken takoj poslal transgalskemu Komiteju za preprečevanje nategovanja potrošnikov in prislonil pamtel na vhod, da je lahko vstopil.

Police s sanjskimi otoki, letenjem in pornografijo so bile prazne. Kaj mu potem sploh še ostane? Zmagovalni trideseterboj? Naaa, predolgo. Študentski žur? A-a, nazadnje se je od neobvladljivih količin alkohola in po njem plezajočih pohotnic zbudil čisto premočen!

»Mi lahko prosim svetujete?« Kaj je res ravnokar rekel 'prosim'? Kdo pri zdravi pameti pa danes še uporabi ta arhaizem?!? Dotlej zdolgočaseni Lemovijanec si je nehal vrtati po nosu ali karkoli že tisti organ je, se iz zelene prelil v turkizno in z osemindvajsetimi krempljci frenetično škrebil po svojem pamtelu, išoč prevod. Očitno ga je našel in na obrazu naredil trikotno grimaso.

»Prosim?« je zahreščalo iz njegovih ust pod eno od lovč.

»Pozabite na 'prosim'. Pomagajte mi najti nekaj, kar me bo ponoči osrečilo. Rad bi sanjal nekaj, od česar se bom zbudil spočit in sproščen ...«

Iz turkizne se je Lemovijanec prelil v škrlatno, opazno zadovoljen, da lahko nekomu svetuje. Sedem od njegovih devetih lovč je šinilo med police in hip kasneje je na pultu stalo sedem ovitkov s ploščicami sanj: *Zmagovalec v Kriviatalski vojni*, *V breznu pohote z Brivijalko*, *Stisnjene škerge Hraalna Vylñija*, *Pranje bišnih ljubljencev na Glativiji*, *Priprava drozolskih napojev za začetnike*, *Z žarometi nad falvijske pošasti* in *Simpozij mrakoloških znanosti 2418 (najžanimivejše lekture)* – skratka, sama žnj produkcija.

»Očitno imava zelo različne poglede na to, kaj naj bi bilo sproščujoče!« je prhnil proti Lemovijancu. Ta je v hipu porumenel. Vsako od njegovih petih zelenkastih očesc je mežikalo po svoje in ga nekaj časa ocenjujoče motrilo.

»Zemljan?« je zahreščalo spod lovke.

»Ja, dæ-æ, nezgrešljivo, se ti ne zdi?!« ga je začel nepotrpežljivo tikati.

»Bi bilo mogoče tole za vas?«

Ovitek s ploščico se je tako hitro znašel pred njim, da sploh ni opazil, kdaj je lovka švistnila do police in nazaj. *Sneguljčica in sedem palčkov*.

»Maš občutek, da bi utegnil biti otročji?« je bevsknil na Lemovijanca, ki se je hitro za tretjino skrčil in postal ciankast. »Le kdo je tebe zaposlil v sanjoteki?!?«

»Že od leta 2311 po vašem štetju sem lastnik!« je zapiskalo iz ustne dupline, ki je pričela užaljeno drseti navzdol, koničke lovč pa so postajale preteče oranžne.

»Prav, prav,« je spravlljivo vzdihnil, »samo nekaj RES sproščujočega bi rabil za nocoj ...«

Namuznil se je, ko je pričel Lemovijanec rasti kot shajanje testa ob hitrem previjanju. Barva: zelena, torej normalna. »Morda pa iz tega testa le rata buhtelj,« se je nasmejal sam v sebi.

»Kaj mi pa je danes? Sami arhaizmi mi blodijo po glavi! Buhtlje je Komite za nadzor nad prehrano že 2073. prepovedal. Je to morda posledica včerajšnjega *Letenja od Bovleka do Pristave?*« je modroval sam pri sebi in pri tem čisto spregledal, da v sanjoteki ni več sam. Poškilil je čez ramo, iz nemarne naslonjenosti desnega komolca spodaj na pult in zgoraj dlani pod brado urno prešel v prisiljeno pokončnost in poskušal očesi vrniti v jamici. Bila je ženska. Zemljanka. Mlada. Eterično lepa. Sanjska. Kratki, kovinsko rdeči lasje. Bleda polt. Oči barve Triglavskih jezer, ki te kar sesajo v globino. Nobenih ličil. Modne cunjice, ki skrijejo ravno toliko, da skodrajo domišljijo. Brezhibna postava.

Ob misli, da je to bitje za pol vesolja nad njegovim dometom, je pokončnost pričela plahneti in se spet bližati prejšnjemu esu. Spet se je osredotočil na lastnika sanjoteke, kot da je ta res njegovo poslednje upanje. Lemovijanec je medtem vseh svojih pet očesc razporedil tako, da ju je oba hkrati natančno motril in tešil svojo antropološko radovednost nad tem, kakšni so učinki zemljanskih feromonov.

»Si našel kaj zase?«

Začudeno jo je pogledal. Ogovorila ga je, pa še tikala ga je za povrh!!! Kotička njenih ustec sta se rahlo premaknila navzgor. Kaj se dogaja?!?

»Ne, nimajo nič zanimivega ...« je bolj odjedel kot odgovoril. Iz petnih žil je potegnil zadnji ostanek poguma, se odkašljal in zinil: »Pa ti?«

»Ne uporabljam ploščic.«

»Zakaj pa si potem sploh prišla v sanjoteko?« je bil iskreno začuden.

Priprla je oči, kot da tuhta ali naj mu pove po resnici ali naj se sfuli.

»Ravno sem se z vesplo spuščala navzdol, da bi jo parkirala, ko sem te zagledala skozi okno.«

»In zato si vstopila?«

»Mhm.«

»Čakaj malo: kaj bi lahko lepotica epskih razsežnosti videla na meni, postaranem birokratu iz neke druge, pozabljene dobe?!«

»Mahnjena sem na starejše moške. Veliko bolj izkušeni ste in veliko bolj nežni znate biti. Današnja mladež sploh nima občutka. Ali sploh niso pri stvari ali pa samo pohitijo, da jim je čimprej lepo. Egoisti, čisti egoisti! Starci pa se znate posvetiti, ker vedno pomislite, da je mogoče zadnjič ...« so šla usteca še malo bolj gor. »Grev a k tebi?«

S kotov ust si je obrisal slino, ki se je medtem samodejno nabrala, se iz S-ja spet vzravnal v I, čez ramo oholo zabrusil Lemovijancu, da danes pač ne bo rabil nobene ploščice in mladenko s pokroviteljsko kretnjo pospremil proti izhodu.